

Pod božičnim drevesom.

(K sliki.)

Božično drevo,
kako si lepo;
tvoj cvet je srebro,
tvoj sad pa zlato.

Božično drevo,
kako si lepo,
še naša tako
naj srca cveto.

Ne majte nikar
drevesca nikdar,
ugasnil bi žar,
razsul bi se dar.

Ne skruni nikar
srcá si nikdar,
ugasnil bi žar —
in mrtva boš stvar.

S. S.

Basen o sraki.

V lepi dolinici je bilo nastavljeno vranam. Lep, koruzen storž, zataknen v zemljo; nad njim zanjka iz bele konjske žime, okrog pa mala ogradica iz tankih šibic in dračja. Kdo bi se torej čudil, če je ta lepa vada privabila lačnega vrana, da je priletel k nji in poželjivo gledal koruzni storž, ki je bil rumen kakor cekin. Poželjivo ga je gledal — saj vran je vedno lačen, posebno še pozimi, in zima je bila huda — toda opazil je belo zanjko iz žime in se je zbal.

Z bližnjega drevesa ga ugleda sraka. Z velikim vriščem prileti k lepi ogradici in ga zasmehuje: „He, he, vran, kje je tvoj pogum? Tak mož, kot si ti, pa si ne upaš načeti koruznega storža! Saj imam še jaz toliko poguma!“

In kavsnila je enkrat, dvakrat — pa že jo je stisnila ostra zanjka za vrat. Frfotala je in kričala, a zanjka je krepko držala bahato in predrzno srako.

Ko je vran videl, da ni nobene nevarnosti več, je lepo pozobal zrno za zrnem s storža, in sraki še v slovo zavreščal: „No, gospa sraka! Kako je kaj z vašim pogumom sedaj!? Pogum res koristi, a predrznost škodi!“ Nato pa je odletel sit z glasnim: „kra“.

Bogumil Gorenjko.

